

இன்று உலக மகளிர் தினம். ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர் சமானமாக வாழும் வாழ்க்கையும், அனாதை துத் தரப் பினராமே சரிநிகர் சமானமாக வாழும் வாழ்க்கையுமே சமீகப் பிரகஞ்சை மிக மனிதர்களின் எதிர்பார்ப்பும் நம்பிக்கையுமாக இருக்கமுடியும். அதசேமயம், எப்போதும் சிலர் பாதிக்கப்பட்டவர்களாகவே தம்மனை நிறுத்திக்கொள்வார்கள். **Playing the victim card.** அதசையும் ஆண்களும் உண்டு. அது எனக்குப் பிடிக் காத விஷயம். அதபேலால், மாற்றாத்திறனாளிகளையும், அவர்கள் பிரச்சினைகளையும் மன்னிலபைபுத்தும் மக்கள் இயக்கங்கள், பெண்கள் இயக்கங்கள் குறவை என்பதும் வருத்தத்திற்குரிய உண்மை.

THE AGE OF ABILITY என்ற ஃபஸேபுக பக்கத்தில் மார்ச் 5ஆம் ததீதி பகிரப்பட்ட ஒரு காணொளி உரையை பதிவுகள் இணையதள ஆசிரியர் கிரிதரன் நவரத்தினம் முகநிலில் தண்டமை -லணில் பதிவேற்றியுள்ளார். **NORA ZEMERA** என்ற **BHUTAN** நாட்டசைச் சரேந்த மாற்றாத்திறனாளியான, இளம்பெண்ணின் (பாகிஸ்தானிய தசீய தலகைக் காட்சியில் நிகழ்ச்சி தலகைப் பாளராக இயங்கிவரும் இவர் ஃபஸேபுக்கிலும் இருக்கிறார் என்று நினகைக் கிறனே) இந்த உரையை மகளிர் தினமான இன்று என்னால் முடிந்த அளவு மலழிபயெர்த்து வளியிடுவது அவசியம் என்று தலானறியது. அத்தனை எழுச்சிமிக் உரை இது. _ லதா ராமகிருஷ்ணன்

நீங்கள் என இயலாமையைப் பார்க்கிறீர்கள். நான் என திறமையைப் பார்க்கிறேன். நீங்கள் என்ன உண்மற்றோர் எனறழகைக் கிறீர்கள். நான் என்ன மாற்றாத்திறனாளி என்று அழகைக் கிறேன். உங்கள் வாழ்க்கையில் சில நிகழ்வுகள் நரேலாம். அவை உங்களையுடன்துபகைச் செய்கின்றன; உருக்குலையைச் செய்கின்றன. ஆனால், அவையே உங்களையுடன்துபகைச் செய்கின்றன. ஆகச் சிறந்த பாங்கில் வார்த்தடுக்கின்றன; வடிவமைக்கின்றன. என வாழ்க்கையிலும் அப்படியொரு சம்பவம் நடந்தது. எனக்குப் பதினெட்டு வயதாகும்பொது என திருமணம் நடந்தது. எனக்குத் திருமணம் செய்துவகைக் கவண்டும் என்று என தந்தை விரும்பினார். நான் அவரிடம் சொன்னதலெல்லாம் இதுதான்: நான் திருமணம் செய்துகொள்வது உங்களக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்குமானால் நான் அப்படியே ஆகட்டும். அந்தத் திருமணம் ஒருபோதும் மகிழ்ச்சியானதாக இருந்ததில்லை.

திருமணமாகி இரண்டு வருடங்களே ஆகியிருந்தபோது நான் ஒரு கார் விபத்தில் சிக்கிக்கொண்டனே. எப்படியோ என கணவர் தபிங்கிவிட்டார். கார் ஒரு ஆழ்பள்ளத்தில் விழுந்துவிட்டது. அவர் எப்படியோ சமாளித்து காரிலிருந்து குதித்துத் தன்னகை

காப் பாற்றிக் கொண்டுவிட்டார் . அவர் தப் பித்ததில் எனக் கு மகிழ் ச்சியடே .

ஆனால் , நான் காரிலயே இரூக் குப் பியாகியது . எனக் கு ஏராளமான காயங் கள் ஏறப் பட்டன . நீ ண்டப் படியல் அது . கட்டே டு பீ தியடநை துவிடாதீ ர்கள் . மணிக் கட்டில் எலும் புமுறிவு , தளேப் பட்டை எலும் பும் , கழுத் துப் பட்டை எலும் பும் மூறித் துவிட்டன . என னுடயை விலா எலும் புக் கட்டி முழுவதுமாக நொறுங் கிவிட்டது .

இவ் வாறு இடூப் பு எலும் புக் கட்டி முழுவதுமாக நொறுங் கிவிட்டதால் என் நூரயை ரலக் களும் கல்லீ ரலும் மிக மனோசமாக பாதிக்கப் பட்டன . என் னால் மிச் சுவிட முடியவில் லை . சிறுநீ ரை அடக் கிக் கொண்டு உரிய நரேத் தில் வளையறே றும் கட்டூப் பாட்டை என சிறுநீ ரகங் கள் அறவடே இழந் துவிட்டன . மூதுகூத் தண்டுவடத் தில் மி ன் று எலும் புகள் முழுவதுமாக நொறுங் கிவிட்டன . அதன் விளவாக நான் அதற் கூப் பிற்கான வாழ் க் கையில் இயங் கவடே இயலாதவளானனே .

இறுதியாக ஓர் மரூத் துவமனையில் சரேக் கப் பட்டனே . இரண்டரமை மாதங் கள் அங்கடே இரூந் தனே . எத் தனயையே அறூவசைசிக்சு கைகள் நடந் தன . ஓர் நாள மரூத் துவரொர்வர என் னிடம் வந் தார் . "நீ ங் கள் ஓர் ஓவியக் கலனூராக ஆசைப் பட்டதாகவும் , ஆனால் , கூடும் பத் தலவையாகிவிட்டதாகவும் நான் களே விப் பட்டனே . ஓர் மனோசமான தகவலை உங் களூக் கூத் தந் தாகவணே டிய நிலையில் இரூக் கிறனே . உங் களால் இனி ஓவியந் தீ ட்ட முடியாது . ஏனெனில் , உங் களூடயை மணிக் கட்டும் , கயையும் மிக மனோசமாக பாதிக்கப் பட்டூள் எதால் உங் களா இனி பனோவகை கையில் பிபிக் க இயலாது . மறுநாள மரூத் துவர் மீ ண்டும் வந் து என் னிடம் கறினார் : "உங் களூடயை மூதுகூத் தண்டில் ஏறப் பட்டூள் காயம் மிக மனோசமானது . அதனால் உங் களால் இனி எழூந் து நடக் க முடியாது . உங் கள் மூதுகூத் தண்டில் பரூத் தப் பட்டூள் சயெற் கை உறுப் பு காரணமாய் இனி உங் களால் கூழந் தை பறெ ற்டெக் க முடியாது"

அன் று நான் முழுவதுமாய் நொறுங் கிப்பனே . என அம் மாவிடம் கட்டே ட்டனே : 'இது ஏன் எனக் கு நடந் தது?' அன் றுதான் நான் என வாழ் க் கயையடே , இரூப் பையடே களே விக் கூடப் படுத் தத் தடொடங் கினனே . 'நான் ஏன் இன் னமும் உயிரோடிரூக் கிறனே ?' என் று என் னை நானடே கட்டே ட்டுக் கொண்டுனே .

அப் பொழூதுதான் ஆன் மாவூக் கு நிவாரணமளிக் கும் , ஆன் மாவகை குணப் படுத் தும் சகத் தி வாரத் தகைகூக் கு இரூப் பதை நான் உணர்ந் துகொண்டுனே . என அம் மா என் னிடம் சொன்னார்கள் : "இதுவும் கடந் துவிடும்" கடவூளிடம் உனக் கான பரெய் திட்டம் ஓன் று இரூக் கிறது . அது என் னென் று எனக் குத் தரெயாது . ஆனால் , கண்டிப் பாக அவரிடம் உனக் கான ஓர் மகத் தான திட்டம் இரூக் கிறது".

அத் தனதை துயரத் திலும் , கயைறுநிலயிலும் அந் த வாரத் தகைகள் மந் திரச் சொறக் களாய் என் னை ஆடக் கொண்டன . அவை என் னதைத் தடொடர்ந் து வாழ்வதை துக் கொண்டுபிரூந் தன . ஓர்நாள நான் என் னுடயை சகனோதரரக் களிடம் சொன்னனே : "என் னிடமிரூப் பது உரூக் குலநைத் தகை எனப் பது எனக் குத் தரெயும் . ஆனாலும் , இந் த மரூத் துவமனையின் வளெ ளைச் சுவரக் களையடே பாரத் துக் கொண்டுபிரூப் பது எனக் கு அயர் வாக இரூக் கிறது . இந் த வளெ ளைத் துணிகளையடே அணிந் துகொண்டுபிரூப் பது என் னகைக் களைத் துப் போகச் செய் கிறது . என வாழ் வில் வண்ணங் களைச் சரேக் கவணே ட்டும்

என்று விரும்புகிறேன். ஏதாவது சயெய் விரும்புகிறேன். எனக்குச் சில வண்ணங்களாகக் கொண்டுவந்து தாராங்கள். எனக்கு ஓவியந்தீட்ட ஆசையாய் இருக்கிறது”.

ஆக, நான் தீட்டிய முதல் ஓவியம் என மரணப்படுக்கையின் மீ திருந்துதான். அப்படி நான் என முதல் ஓவியத்ததை தீட்டியபோது அது வறும்மே ஒரு ஓவியமோ அல்லது எனனுடைய ஆசையோ அல்ல. அது எனக்கான சிகிச்சை. பிறகு நான் மருத்துவமனையிலிருந்து அனுப்பிவகைகப்பட்டது வீட்டுவந்துசேர்ந்தனே.

வீட்டிற்கு வந்தபிறகு, எப்பொழுதும் படுத்துக்கொண்டேயிருப்பதால் உடல் அழுத்தப்பட்டது எனனுடைய பின்பகுதியிலும் விலா எலும்பிலும் நிறைய பூண்களும் ரணங்களும் ஏற்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. என்னால் உட்கார இயலவில்லை. என உடலில் நிறைய நோய்த்தொற்றுக்களும், ஓவ்வாமகைகளும் (அலர்ஜி) இருந்தன. நான் எப்பொழுதும் படுக்கையில் நேராக நீட்டிப்பது திருக்கவண்டும் என்று மருத்துவர்கள் கூறினார்கள். அப்படி ஆறுமாதங்களில், ஒரு வருடமல்ல – இரண்டு மூன்று வருடங்கள் நான் படுக்கையிலேயே கிடந்தனே – ஒரே அறையில் அட்பட்டதுக்கிடந்தனே. ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தபடி, பறவகைகளின் சீச்சொலிகளைக் கேட்டபடி.... 'ஒருவளே அந்த நாள் வரலாம் – நானும் எனனுடைய குடும்பத்தாரோடு வெளியே சினன்று இயற்கையை ரசிக்கும் காலம் ஒன்று வரக்கூடும்' என்று எண்ணியபடியே.....

அப்போதுதான், மனிதர்கள் எத்தனை பறோபற்றவர்கள் என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. அப்போதுதான் நான் என்று உட்காரப்போகிறேனோ அன்று என சக மனிதர்களிடம் எனனுடைய வலிகளைப் பற்றி எடுத்துரைத்து அவர்கள் எத்தனை பறோபற்றவர்கள் என்பதை அவர்களிடம் எடுத்துரைக்கப்போகிறேன் என்பதை நான் உணர்ந்துகொண்டனே. ஆனால், அவர்களோ தங்களதை அதிரஷ்டசாலிகள் என்று எண்ணுவதையேயில்லை.

அன்று நான் தீர்மானித்துக்கொண்டனே – எனனுடைய பயங்களை எதிர்த்துப் போராடுவனே. கண்டிப்பாகப் போராடுவனே. நம் எல்லோரையும் பலவிதமான அச்சங்கள் அலகைக் கழிக்கின்றன. நம்மால் அறிந்துணர முடியாதவகைகளைப் பற்றிய அச்சம், இழப்புகள் குறித்த அச்சம். மனிதர்களை இழப்பது குறித்து, உடல் நலனை இழப்பது குறித்து பணத்தலை இழப்பது பற்றி, யெல்லாம் எத்தனையைத்தனை அச்சங்கள். நாம் பார்க்கும் வலையில் யாரும் எட்டாத உயரத்தை அடைய ஆசைபட்புகிறோம், பறும் புகழும் அடைய விரும்புகிறோம், மலேும் மலேும் பணத்தலை ஈட்டப் பரிதவிக் கிறோம், இப்படி எல்லா நேரமும் அச்சங்களால் பீடிக் கப்பட்டிருக்கிறோம்.

எனவே, ஒருநாள் நம்மை ஆட்டிப்படக்கூம் அந்த அச்சங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எழுதிப் பட்டியலிட்டனே. இந்த அச்சங்கள் அத்தனையையும் நான் என்னிடம் இல்லாமலாக் கப்போகிறேன். இவற்றைப் பின்னுக்குத்தளளி முன்னேறப்போகிறேன் என்று முடிவுசயெய்து கொண்டனே. ஒரு சமயத்தில் ஒரு பயத்தலை எதிர்கொண்டு மோதி வறறிகொள்வது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டனே.

எனனுடைய மிகப் பெரிய அச்சம் எது தெரியுமா? விவாகரத்து. என்னை இனியும் விரும்பாத ஒரு நபரை நான் விடாமல் இறுகப் பற்றியிருக்க முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தனே. எப்படியாவது அந்த உறவை சரியாக் கிவிட வேண்டும் என்ற விரும்பத்தோடு முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தனே. ஆனால், இது என

அச்சம்தானே தவிர வேறேதேமில்லை என்பதை என்று உணர்ந்து கொண்டனோ அன்றே நான் அந்த மனிதரை அவர் வழியில் சிலை விட்டதன் மீலம் எனக்கு விடாதலையளித்துக் கொண்டேன்.

என்னமனிதனாயினால், உணர்வு தியாக மிக வலுவானவளாக மாற்றிக்கொண்டுவிட்டால், அவர் மறும்மனம் செய்துகொள்ளப்போவதாகத் தெரியவந்த நாளில் அவருக்கு ஒரு கற்றுச்செய்தி அனுப்பினேன். “உங்களுக்கு என் மனமார்ந்த நலவாழ்த்துகள். வாழ்வின் எல்லா நலவளங்களும் உங்களுக்குக் கிடைக்கட்டும்.” அவருடைய நலவாழ்வுக்காக நான் இன்றும் பிரார்த்தனை செய்கிறேன் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

இரண்டாவதாக, என்னால் இனிதாயாக முடியாது என்ற உண்மை. அது தெரியவந்தபோது நான் உண்மையிலேயே முழுவதும் நொறுங்கிப்போய் விட்டேன். ஆனால், அதன்பின் நான் உணர்ந்து கொண்டேன் – உலகில் எத்தனையோ கழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வண்பியதில்லாமல் ஒன்றையொன்றுதான். ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதல். ஆகவே, அழைக்கொண்டேயிருப்பதில் பயனில்லை. போ, போய் ஒரு கழந்தையை தத்தெடுத்துக்கொள். அதைத் தான் நான் செய்தேன்.

நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டோம் என்று நாம் நின்கைக்கிறோம் – முழுமையான மனிதர்கள் நிறைந்த உலகில் முழுமையற்றவர்களான நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டோம் என்று நாம் நின்கைக்கிறோம். எனவே, உடற்குறை குறித்த விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்த ஒரு தன்னார்வத் தொண்டுநிறுவனத்ததைத் தொடங்குவதற்கு பதிலாக – அவை ஒருவருக்கும் பயனளிப்பதில்லை என்று எனக்குத் தெரியும் – நான் அடிக் கடி பொதுவெளியில், மக்கள் மத்தியில் தோன்ற ஆரம்பித்தேன்.

நான் ஓவியந்தீட்ட ஆரம்பித்தேன். பாகிஸ்தான் தேசியத் தொலகை காட்சியில் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராகப் பணியில் சேர் முடிவடைந்தேன். கடந்த மீன்று வருடங்களாக நிறைய நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி வருகிறேன். ஐ.நாவில் பாகிஸ்தான் பெண்களுக்கான தேசிய நல்லண்ணைத் துதரானை (Goodwill ambassador). இன்று பெண்கள், கழந்தைகளின் நலன்கள், உரிமைகளுக்காகக் குரல்கொடுத்து வருகிறேன். அனைவரையும் உள்ளடக்கவண்பிய தவே, பல்வகமை, பாலினர் தியான சமத்துவம் பற்றியில்லாம் நாங்கள் பசுகிறோம். இது கட்டாயம் செய்யவேண்டியது.

நான் பொதுவெளியில், மக்கள் மத்தியில் போகும் போதில்லாம் புன்னகையோபிப்பேன். ஒரு பெரிய பெரிய புன்னகை! சிலர் என்னிடம் கேட்பார்கள் – எல்லாநேங்களிலும் இப்படி புன்னகைத்துக்கொண்டேயிருப்பது உங்களுக்கு சலிப்பாக இல்லையா?” என்று. எப்படி உங்களால் எப்போதுமே புன்னகைத்துக்கொண்டிருக்க முடிகிறது. இதன் ரகசியம் என்ன?” என்று கேட்பார்கள்.

அதற்கான பதிலாய் நான் ஒன்றே ஒன்றைத் தான் எப்போதுமே சொல்வேன். “நான் இழந்தவற்றைப் பற்றிக் கவலைபடாவதற்கு நிறுத்தியாயிற்று. நான் இழந்த மனிதர்களை நினதைது வருத்தப்படுவதற்கு நிறுத்தியாயிற்று. என்னோபிருக்கவண்பியவகளும், என்னோபிருக்கவண்பிய மனிதர்களும் என்னோபுதான் இருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் சிலர் உங்களோடு இல்லாமலிருப்பதும் கட்ட உங்களமைப்பட்ட மனிதராக் குகிறது. எனவே, அவர்களுடைய இன்மையைப் போற்றுகள். அது

